Τὸ φύλλον Δραχμὲς 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος *Ἐν Ἀθήναις, 27 Νοεμβρίου 1926* *Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 52*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἡ «Διάπλασις», εἰσερχομένη εἰς τὸ 49ον ἔτος της, θὰ ἐκδίδῃ τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον. Ἀντὶ τούτου, ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, ἀπὸ 75 δραχμάς, αὐξάνεται εἰς δρ. 80, (ἡ ἑξαμηνία δρ. 45, ἡ τριμηνία δρ. 25.) Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ αὐτή. Ὅσοι ἀνανέωσαν ἤδη κατὰ τὸ παλαιόν, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ συμπλήρωμα.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Φραγκίσκος ἔνοιωσε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅτι τὸν ἔσπρωχναν πρὸς τὸν κυβερνήτη. Ἐκεῖνος τὸν φίλησε καὶ ἐξακολούθησε:

— Δὲν ξέρω τί σκοπεύετε νὰ κάμετε μ' αὐτὸ τὸ παιδί, κύριε Καρινύ. Σᾶς δηλώνω ὅμως ὅτι τὰ σχολεῖα μας εἶναι στὴ διάθεσή του. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, τὸ νομά του ἀναφέρεται πολὺ τιμητικὰ στὴν ἡμερησία διαταγὴ τοῦ στρατοῦ.

Τότε ὁ στρατηγὸς διάβασε δυνατά:

«Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰνδοκίνας ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειά του στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιῶτες τοῦ 10ου Ἀποικιακοῦ Συντάγματος, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἐκστρατεία ἐναντίον μιᾶς συμμορίας ληστῶν. Ἀναφέρει ἰδιαιτέρως τὸν ὑπολοχαγὸ Σελλιέ, ποὺ ἔδειξε ἀξιοσημείωτο θάρρος καὶ ψυχραιμία ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος. Ἀναφέρει ἐπίσης τὸν νεαρὸ Φραγκίσκο Ταρδίφ, δεκαπέντε χρόνων, ποὺ κατόρθωσε νὰ φύγει ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῶν ληστῶν καὶ νὰ καταγγείλει στὴν κυβέρνηση τὸ καταφύγιό τους. Τὸ θάρρος του κι' ἡ ἐξυπνάδα του συνετέλεσαν ἀρκετὰ στὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς.»

«— Πατέρα μου!...»
(Σελ. 397, στ. γ'.)

Ὁ Φραγκίσκος ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ συγκίνηση ἀκούγοντας τὴν ἡμερησία διαταγή, ποὺ τὸ βράδυ θὰ διαβαζόταν σ' ὅλους τοὺς στρατιῶτες καὶ θὰ δημοσιευόταν σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες.

Μὰ ὁ κυβερνήτης δὲν εἶχε τελειώσει:

—Ἐλπίζω, κύριε Καρινύ, εἶπε στὸ μηχανικό, ὅτι δὲν σκοπεύετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν ἀποικία μας, ὅπου οἱ ἄνθρωποι τῆς δικῆς σας ἀξίας εἶναι τόσο ἀναγκαῖοι. Τὸ ἔδαφος ἐδῶ εἶναι πλούσιο σὲ μεταλλεῖα κι' ἡ κυβέρνηση ἔχει τὴ διάθεση νὰ σᾶς δώσει ὅλες τὶς εὐκολίες. Σᾶς πληροφορῶ μάλιστα ἀπὸ τώρα, ὅτι ἔχετε δικαιώματα πάνω στὸ ἕνα τέταρτο ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀγκόρ, ποὺ βρέθηκαν χάρη σὲ σᾶς.

— Καὶ στὸ μηχάνημα τοῦ πατέρα μου! πρόσθεσε ὁ Φραγκίσκος, χωρὶς νὰ τὸ θέλει.

«Ὁ στρατηγὸς διάβασε». (Σελ. 413, στ. α'.)

Ἀλλ' ὁ κυβερνήτης κούνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι του:

— Ναί, εἶπε, εἶναι πολὺ θλιβερὸ ὅτι τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἐξαφανίσθηκε μέσα στὴν τρομερὴ ἔκρηξη τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ. Ἔτσι μοῦ ἀνέφερε ὁ ὑπολοχαγός.

Ὁ Φραγκίσκος, μαθαίνοντας τὴν τρομερὴ αὐτὴ εἴδηση, λίγο ἔλειψε νὰ ξεσπάσει σὲ λιγμούς. Μὰ ὁ κυβερνήτης ἐξακολούθησε:

—Ἡ περιουσία ποὺ σᾶς ἀνήκει ἀπ' αὐτὸ τὸν θησαυρὸ ἀποτελεῖ μιὰν ἀποζημίωση γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ μηχανήματος. Γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ἀπώλεια αὐτὴ εἶναι δυστύχημα. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε κρατήσει τὸ χειρόγραφο, κ. Καρινύ;

— Δυστυχῶς ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Καρινύ. Χάθηκε κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τ' ἄλλα κι' ἡ ἐφεύρεση εἶναι χαμένη πιὰ γιὰ τὸν κόσμο.

Ἡ ἀκρόαση τελείωσε. Ὁ μηχανικὸς ὅμως, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγει, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ κάμει μιὰ ἐρώτηση στὸν κυβερνήτη:

— Θὰ ἦταν ἀδιακρισία, κύριε κυβερνήτη, νὰ σᾶς ρωτήσω γιατὶ ἀφέθηκε ἐλεύθερη αὐτὴ ἡ μὶς Μαργκαρέτ, μιὰ γυναίκα ἐπικίνδυνη, ποὺ μισεῖ καὶ τὴν πατρίδα μας;

Ὁ κυβερνήτης χαμογέλασε, ἔφερε τὸ δάκτυλο στὰ χείλη κι' ἀπάντησε:

— Δὲν ἐλευθερώσαμε τὴ μὶς Μαργκαρέτ, κύριε. Ἡ μὶς Μαργκαρέτ, ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ, εἶναι κλεισμένη τώρα στὶς φυλακὲς τοῦ Χανοΐ καὶ σὲ λίγον καιρὸ θὰ παρευρεθῆτε στὴν καταδίκη της.

— Ναί, ἀλλά...

—Ἡ γυναίκα ποὺ ἐλευθερώσαμε, δὲν εἶναι ἡ μὶς Μαργκαρέτ.

Καὶ σιγότερα, ὁ κυβερνήτης πρόσθεσε:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ μὶς Μαργκαρέτ, γιὰ λόγους ποὺ θὰ τοὺς μάθετε ἀργότερα.

Ὁ μηχανικὸς δὲν ἐπέμεινε πιά. Ὁ Φραγκίσκος ὅμως δὲν πολυκατάλαβε τοὺς «*λόγους*» ποὺ ἐννοοῦσε ὁ κυβερνήτης τῆς Ἰνδοκίνας.

Ἀλλὰ ἐμεῖς μποροῦμε νὰ τοὺς ἀφίσουμε νὰ μαντευθοῦν. Ἡ κυβέρνηση κατάλαβε τί χρησιμότητα μποροῦσε νὰ χει αὐτὴ ἡ γυναίκα γιὰ ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις. Ἦταν ἐπικίνδυνη ὡς ἐχθρός, ἀλλὰ πολύτιμη ὡς σύμμαχος. Κι' ἡ κυβέρνηση προτίμησε νὰ τὴν κάμει σύμμαχο.

Κι' ἔτσι εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ συναντήσουμε καὶ πάλι τὴ μὶς Μαργκα-

ρὲτ νὰ θέτει στὴν ὑπηρεσία τῆς γαλλικῆς κυβέρνησης τὴ δύναμη τὴν ἐξυπνάδα, τὴν ἐπιβολή, ποὺ τὴν εἶδαμε νὰ δείχνει σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΥ ΧΕΡΙΟΥ»

ΤΟ ΧΑΜΟΜΗΛΙ

Ἔχω ἀκούσει ἀπ' τὴν κυρὰ Σοφὴ χίλιες ἱστορίες καὶ συμβουλὲς ποὺ ὅλες σχεδὸν ἔχουνε μείνει στὴ μνήμη μου. Θυμᾶμαι μιὰ βραδιὰ ποὺ ἡ κυρούλα ἦταν ἄρρωστη καὶ σὰν πήγαμε νὰ τὴ δοῦμε, μᾶς εἶπε τούτη τὴ ἱστορία.

«— Μιὰ φορά, παιδάκια μου, ἦταν στὸν ἀγρὸ ἕνα χαμομήλι, πόδχε τὴν τύχη νὰ λουλουδίζη μοναχὸ στὴ μάνα του τὴ χαμομηλιά. Ἦταν μάλιστα τόσο μεγάλο κι' ὄμορφο, ποὺ θὰ τὸπαιρνε κανένας γιὰ μαργαρίτα. Κείνη τὴ μέρα ποὺ ἄνθισε, θὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ὁ Πρίγκηπας τῆς χώρας, πηγαίνοντας νὰ κυνηγήση. Ὅλα τἀγριολούλουδα φλυαροῦσαν γιὰ τοῦτο τὸν ἐξαιρετικὸ διαβάτη, ποὺ δὲν τὸν εἶχαν δεῖ ἄλλη φορά,—Θἄναι ἕνας ἄγγελος μὲ φτερὰ παγωνιοῦ! ἔλεγε τὸ ἕνα.—Θἄναι ἕνας νέος γεμάτος φλωριὰ καὶ τὰ μαλλιά του θὰ σέρνονται ὧς τὴ γῆ! ἔλεγ' ἔν' ἄλλο· κι' ἄλλα ἔλεγαν πῶς θἄταν ἕνας ἁπλὸς νέος μὲ ἕνα μεγάλο μανδύα ἀπὸ ἐρμίνα.

«Ἤρθε ἡ ὥρα ποὺ ὁ Πρίγκηπας φάνηκε μὲ τὴν ἀκολουθία του. Ὅλα ξαφνιάστηκαν,—ἰδιαίτερα τὸ χαμομήλι, ποὺχε τεντώσει τὸ λαιμό του γιὰ νὰ φαίνεται ὄμορφο,—γιατὶ ὁ Πρίγκηπας ἤτανε ντυμένος σὰν καὶ τοὺς ἄλλους. Φοροῦσε μιὰ πράσινη βελούδινη στολὴ καὶ ἕνα μεγάλο φτερὸ στὸ καπέλλο. Τἀγριολούλουδα συγκινήθηκαν. Καθένα ἔλπιζε νὰ σκαλώση στὸ εὔρωστο κορμὶ τοῦ ἄρχοντα, καὶ νὰ μπῆ στὴ μπουτουνιέρα του. Περνώντας πλάϊ ἀπ' τὸ φιλάρεσκο χαμομήλι, ὁ πρίγκηπας τὸ πάτησε μὲ τὴν ἄκρη τῆς μπότας του καὶ τοῦ στράβωσε τὰ κάτασπρα πέταλα. Μέσα στὸν πόνο του, δὲ σκέφτηκε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ ξανατεντωθῆ καὶ νὰ σηκώση πάλι τὸ βλέμμα. Ὁ Πρίγκηπας ἐμάκρυνε, μὰ τὸ χαμομήλι ἤταν ἀκόμα θαμπωμένο ἀπ' τὸ λουστρίνι του. Ἄρχισε τότε νὰ κουνιέται μὲ φιλαρέσκεια καὶ νὰ περιπαίζη ὅλα τἄλλα λουλούδια Ὅλη τὴ μέρα σκεφτόταν τὸν ὑψηλὸ διαβάτη καὶ δὲν εἶχε ὄρεξη οὔτε νὰ μιλήση στὴ μητέρα του.

«—Τί ἔχεις; τοῦπε ἕνας σκαραβαῖος περνώντας.

«— Περιμένω τὸν Πρίγκηπα, ἀποκρίθηκε τὸ χαμομήλι πεισματικά· μοῦ ὁποσχέθηκε στὸ γυρισμὸ νὰ μὲ κόψη καὶ νὰ μὲ βάλη στὸ στῆθος του.

«— Μπά!, γέλασε ὁ σκαραβαῖος, γι' αὐτὸ ἔχεις παρατεντωθεῖ; Ἐγὼ τὸν εἶδα τὸν Πρίγκηπα κεῖ κάτω, μὰ στὴ μπουτουνιέρα του φοροῦσε ἕνα κίτρινο τριαντάφυλλο. Καὶ νἄβλεπες καμάρι ἐκεῖνο! μὰ καὶ μὲ τὸ δίκιο του... Ὕστερα τί θές νὰ μπῆς μπρὸς στὸ τριαντάφυλλο; Σὺ εἶσαι καλὸ γιὰ νὰ σὲ βράζουν οἱ γριούλες τὸν χειμῶνα, ὕστερα εἶσαι σὰν πατημένο σήμερα!

«Αὐτὰ τὰ τελευταῖα του λόγια κάνανε τὸ χαμομήλι νὰ θυμώση πολύ. Ἔκλαιγε, ἴδρωνε καὶ ἡ ἴδια ἡ μάννα του ἔλεγε πῶς στὴ γενιά της τέτοιο λαφρόμυαλο παιδὶ δὲ βρέθηκε ἄλλο.

«Αὐτὸ δὲν φιλοτιμιόταν καθόλου. Οὔτε τὴν πεταλούδα χαιρέτησε, οὔτε καὶ στὴν ἀράχνη μίλησε ποὺ πῆγε νὰ ξαποστάση ἀπὸ κάτω του, καὶ ποὺ ἄρχισε τὴν κουβέντα μὲ τὴ μάννα του. Τἀπόγευμα ἔκανε τὸ σοβαρὸ στὴ φιληνάδα του τὴ μέλισσα, καὶ πιὸ ἀργὰ δὲν εὐχαρίστησε ἕνα κοπάδι γρύλους ποὔρθαν νὰ στήσουν συναυλία κάτω ἀπὸ τὸ κοτσάνι του. Ἦταν ὠχρὸ καὶ κίτρινο. Μιὰ περιέργεια τὸ κατάτρωγε: Νὰ ἴδῆ τὸν Πρίγκηπα στὸ γυρισμό.

«Δὲν ἀργησε αὐτὸς νὰ φανῆ, καθισμένος σ' ἕνα κάτασπρο ἄλογο ποὺ ἔτρεχε μὲ καλπασμό, ἐνῶ τὸ κίτρινο τριαντάφυλλο ἔσκυβε χαρούμενο καὶ περήφανο πρὸς τἄλλα λουλούδια. Καὶ μετὰ τὸ πέρασμά του, τὸ χαμομήλι ἔμεινε θλιμμένο καὶ βουβό. Τὸ πρωΐ, μόλις ξημέρωσε, ἡ μάννα του τὸ εἶδε νεκρό, λιγωμένο, καὶ σαβανωμένο μέσ' τἄσπρα του πέταλα.

«Κανένας δὲν τὸ λυπήθηκε· κι' αὐτὴ ἡ μάννα του, ντροπιασμένη καὶ λυπημένη, τὄλεγε σ' ὁποιον τὴ ρωτοῦσε: «Πέθανε ἀπ' τὴ λαφρομυαλιά του· ἀκοῦς νὰ θέλη νὰ τὸ φορέση ὁ Πρίγκηπας τῆς Χώρας!» Καὶ σὰν τὴ ρωτοῦσανε, πῶς τοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα, ἡ μάννα του ἡ χαμομηλιὰ ἀπαντοῦσε: «Νά, περνώντας, τἀγγιξε μὲ τὴ λουστρινένια του μπότα».

«—Μ' ἄλλα λόγια τὸ πάτησε! πετάχτηκε μιὰ μέρα καὶ τῆς εἶπε μιὰ φλύαρη παπαρούνα, ποὺ δὲν μποροῦσε νἀκούη τὰ παράξενα...»

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία τῆς κυρᾶς Σοφῆς κείνη τὴ βραδυά, καὶ τὴ θυμᾶμαι τόσο καλὰ ὅσο καὶ τὴν ἀφαίρεση ποὺ μάθαινα κεῖνο τὸν καιρό, στὴ δευτέρα τοῦ Δημοτικοῦ.

ΡΙΤΑ Κ. ΜΠΟΥΜΗ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΠΙΤΙ

Ἡ κυρὰ Ποντίκαινα κι' ἡ κόρη της ἡ Σταχτούλα κατοικοῦσαν στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Λίζας, ἕνα παλιό, φτωχικὸ κι' ἁπλὸ σπιτάκι.

Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἡ Σταχτούλα εἶχε γεννηθεῖ κι' ἡ κυρὰ Ποντίκαινα εἶχ' ἔρθει, ὅταν ἦταν ἀκόμη μικρὸ ποντικάκι, μέσα στὸ ρόδινο στόμα μιᾶς γατούλας.

Εἶναι ἀρκετὰ παράξενο βέβαια, τὸ στόμα μιᾶς γάτας νὰ χρησιμεύη γιὰ μεταφορικὸ μέσο σ' ἕνα ποντίκι, ἀπὸ τόνα σπίτι στ' ἄλλο. Κι' ὅμως τὸ γεγονὸς εἶναι αὐθεντικὸ κι' ἰδοὺ πῶς συνέβη.

Ἡ γριὰ Ψιψίνα εἶχε δώσει στὸ μικρὸ γατάκι της, γιὰ νὰ τὸ ἀνταμείψη ποὺ ἦταν φρόνιμο παιδί, ἕνα μικρὸ ποντικάκι ὁλοζώντανο!

Τὸ γατάκι, ἀντὶ νὰ τὸ ροκανίση ἀμέσως ἀμέσως, τὸ πῆρε καὶ πῆγε νὰ παίξη μὲ χαρὰ μπροστὰ στὴ γειτονική πόρτα ποὺ ἦταν ἀκριβῶς ἡ πόρτα τῆς κυρὰ Λίζας. Καὶ τότε τὸ ποντικάκι ποὺ ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνο γιὰ τὴν ἡλικία του, ξέφυγε γοργὰ καὶ χώθηκε σὰν ἀστραπὴ σὲ μιὰ τρυπίτσα, πίσω ἀπ' τὴ σκάφη ὅπου ζύμωνε ἡ κυρὰ Λίζα. Τὸ ποντικάκι αὐτὸ ἦταν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα, ἡ μαμμὰ τῆς Σταχτούλας.

Ἀπὸ τότε δὲν ἄλλαξε κατοικία. Ζοῦσε μαζὶ μὲ τὴν κόρη της, ποὺ τὴν ἀποκαλοῦσε πότε «Χαρὰ τῆς ζωῆς μου», καὶ πότε «παλιοκόριτσο», ἀναλόγως τῆς φρονιμάδας της ἢ τῆς κακοκεφαλιᾶς της.

—Ἐδῶ, ἔλεγε, εἶναι ὁ παράδεισος τῶν ποντικῶν: Δὲν ὑπάρχει γάτα! Κι' εἶναι πολὺ σπάνια τὰ σπίτια ὅπου δὲν ὑπάρχει γάτα.

Μὰ εἶχε κι' ἄλλα πλεονεκτήματα αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἡ κυρὰ Λίζα ξεχνοῦσε συχνότατα νὰ κλείνη τὸ μπουφὲ κι' ἔτσι ἡ Σταχτούλα κι' ἡ μαμμά της ἔμπαιναν μέσα δίχως νὰ χτυπήσουν κι' ἔπαιρναν πλούσια τὸ δεῖπνο τους τριγύρω στὰ πιάτα.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἡ γριὰ νοικοκυρὰ δὲν εἶχε καὶ πολὺ δυνατὸ μάτι, κι' ἔτσι τὰ δυὸ ποντίκια σεργιανοῦσαν σ' ὅλο τὸ σπίτι, στὰ σίγουρα...

***

Μιὰ μέρα, στὸ ἀντικρυνὸ οἰκόπεδο, ἤρθαν κάτι ἄνθρωποι μὲ κάρρα. Ὁ δρόμος γέμισε πέτρες κι' ἀσβέστη. Ἦταν χτίστες.

Ἄρχισαν νὰ χτίζουν ἕνα σπίτι. Ὅταν τὸ τέλειωσαν, ἦταν ἕνα χαριτωμένο σπίτι, μὲ δυὸ παράθυρα, μὲ μιὰ πόρτα στὴ μέση, κὲ κόκκινα κεραμίδια στὴ σκεπὴ καὶ μὲ μιὰ μεγάλη καμινάδα. Τέλος κάτι ὡραῖο καὶ μεγαλόπρεπο.

Ὕστερα ἦρθαν καὶ κάθησαν ἄνθρωποι. Ἕνας μπαμπάς, μιὰ μαμμά, ἕνα κοριτσάκι κι' ἕνα ἀγοράκι. Ἄ, ἦταν πολὺ καλοντυμένοι καὶ πολὺ ἀξιόλογοι ἄνθρωποι!

Ἡ Σταχτούλα δὲν χόρταινε νὰ τὸ κοιτάζη αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Θέλω νὰ πάω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶπε στὴ μαμμά της. Εἶναι καλύτερο ἀπ' τὸ δικό μας.

— Σώπα! φώναξε ἡ μητέρα. Νὰ πῆς σ' ἕνα σπίτι, ὅπου ὑπάρχει γάτα, καὶ μάλιστα μιὰ γατάρα γκρίζα, ποὺ τὴ φωνάζουν Σπιθομάτα!

— Δὲν λογαριάζω ἐγὼ γάτες, οὔτε καὶ τὴν κυρία Σπιθομάτα! ἀπάντησε ἡ Σταχτούλα.

— Ἀμυαλες κουβέντες! φώναξε ἡ Ποντίκαινα. Μάζεψε τὰ μυαλά σου, γιατὶ θὰ σ' εὕρῃ συμφορά!

Μὰ ἡ Σταχτούλα ἦταν ἐπίμονο παιδί.

Μιὰ μέρα, τὴ στιγμή, ποὺ ἡ μαμμά της ἔτρωγε τ' ἀπομεινάρια μιᾶς βουτυρωμένης φέτας, ἡ μικρὴ πέρασε γοργὰ ἀπ' τὸ δρόμο καὶ τρύπωσε μέσα στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, καὶ μάλιστα στὸ καλύτερο μέρος: στὴν κουζίνα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν πιὸ ὄμορφο ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Τί κουζίνα!.. Κατσκρόλες, τεντζερέδες, τηγάνια, ὅλα στὴ σειρά, γιαλιστερὰ σὰν τὸν ἥλιο! Καὶ μυρωδιές!.. Μυρωδιὲς ζαλιστικές, ποὺ φανέρωναν κουζίνα ἀριστοκρατική. Τύφλα νἄχει ἡ κυρὰ-Λίζα! Μιζέρια καὶ φτώχια.

— Τί καλὰ ποῦκαμα, νὰ μὴν ἀκούσω τὴ μαμμά μου! συλλογίστηκε ἡ μικρή. Τί τὰ θές, οἱ γέροι πάντα εἶναι λιγάκι ξεκουτιάρηδες.

Ἀπ' τὴ χαρά της, κάνει ἕνα πηδηματάκι... Δυστυχῶς, ἡ ὑπηρέτρια ἔχει μάτι γαρίδα. Εὐθὺς διέκρινε τὴ Σταχτούλα. Βάζει τὶς φωνές, ἁρπάζει τὸ ξεσκονόπανο καὶ ἀρχίζει τὸ κυνηγητό. Ἡ Σταχτούλα, μέσα στὴν τρομάρα της, πέφτει σ' ἕνα φτυάρι ὅπου κοκκινίζαν ἀναμμένα κάρβουνα, τσουρουφλίζεται, ὁρμᾷ ἔξω πέφτει πάλι σαστισμένη μέσα σὲ μιὰν ἁπλάδα, γεμάτη ζύμη γιὰ τηγανίτες, καὶ βγαίνει ἀπὸ κεῖ κάτασπρη. Μοιάζει περισσότερο μ' ἀλευρωμένο ψάρι, ἕτοιμο γιὰ τὸ τηγάνι, παρὰ μ' ἕνα καθὼς πρέπει ποντικάκι.

Τἄχει χαμένα πιὰ καὶ τρικλίζει. Ἡ ὑπηρέτρια εὔκολα θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πιάσει. Μὰ εὐτυχῶς εἶναι ἕνα κορίτσι φοβητσάρικο κι' ἔτσι ἡ Σταχτούλα κατάφερε νὰ τρυπώσει σ' ἕνα ντουλάπι.

Ἦταν τὸ ντουλάπι ὅπου φύλαγαν τ' ἀλεύρι. Δὲν τἄνοιγαν παρὰ μόνο τὸ Σάββατο, γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ γλύκισμα τῆς Κυριακῆς. Ὕστερα τὄκλειναν πάλι καὶ μάλιστα τόσο σφιχτά, ὥστε ἡ Σταχτούλα νόμισε πῶς βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ θεοσκότεινη φυλακὴ σὰν κόλαση.

***

Τί φριχτὴ θέση! Οὔτε μιὰ τόση δᾶ ἀχτίνα φῶς, παντοῦ μαυρίλα, παντοῦ πίσσα!

Ἡ Σταχτούλα συλλογίστηκε τὴ μητέρα της, τὶς φρόνιμες συμβουλές της, καὶ μετάνοιωσε τώρα ποὺ δὲν τὴν ἄκουσε. Ἔκλαψε... Καὶ μάλιστα δὲν τολμοῦσε νὰ κλάψη ἐλεύθερα, γιατὶ ἡ Σπιθομάτα τριγύριζε στὸ ντουλάπι, νιαουρίζοντας σὰν νἄλεγε: «Ἐδῶ μέσα μοῦ μυρίζεται ποντίκι!»

Τί εὐτύχημα ποὺ ἡ ὑπηρέτρια δὲν ἤξερε νὰ ἐξηγῆ τὴ γλώσσα τῆς γάτας!

Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό, ἡ κυρὰ Ποντίκαινα ἔχυνε ἄφθονα δάκρυα.

—Σταχτούλα μου! Χαρὰ τῆς ζωῆς μου, ἔλα κοντά μου! ἔλεγε.

Ὕστερα, βλέποντας ὅτι ἡ κόρη της δὲ φαινόταν πουθενά, ἄλλαξε σκοπό:

— Παλιοκόριτσο! φώναξε. Τέρας! ἔλα καὶ σὲ διορθώνω ἐγώ!

Τὄχε καταλάβει ἡ Ποντίκαινα ὅτι ἡ κόρη της εἶχε πάει στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι. Καὶ δὲν μποροῦσε νἀντικρύσει τὴν γκρίζα γούνα τῆς Σπιθομάτας, χωρὶς ν' ἀνατριχιάσει.

—Ἄχ, συλλογιζόταν, ἄραγε ἡ κόρη μου βρίσκεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοιλιά;

Ὀχτὼ ὁλάκερες μέρες, ὀχτὼ ἀτέλειωτες μέρες, ἡ Σταχτούλα ἔμεινε φυλακὴ στὸ ντουλάπι. Ἔτρωγε ἀλεύρι ποὺ πήγαινε νὰ σκάση. Ἀλλὰ τί μαρτύριο αὐτὴ ἡ ζωὴ στὴν ἀκινησία καὶ στὸ σκοτάδι!

Τὴν ὄγδοη ἡμέρα, ἡ ὑπηρέτρια ἄνοιξε τὸ ντουλάπι.

Φῶς!

Χόπ! ἡ Σταχτούλα δίνει ἕνα πήδημα ἔξω... καὶ πέφτει πάνω στὴ Σπιθομάτα, ποὺ κοιμόταν τὸν καλὸ καιρὸ στὴ λιακάδα! Τὰ ξεφωνητὰ τῆς ὑπηρέτριας σάστισαν λιγάκι τὴ γάτα, ἀλλοιῶς ἡ Σταχτούλα ἦταν χαμένη.

Τέλος, ἡ τύχη στάθηκε καλή. Ὅταν ἡ Σπιθομάτα κατάλαβε τί συνέβαινε, ἡ Σταχτούλα ἦταν πιὰ στὸ δρόμο καὶ τρύπωνε μιὰ καὶ δυὸ στὸ σπιτάκι τῆς κυρὰ-Λίζας.

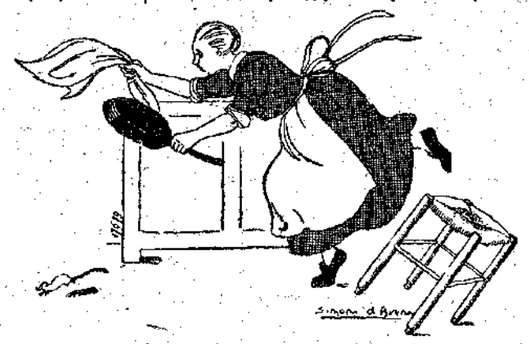

«Κι' ἀρχίζει τὸ κυνηγητό.» (Σελ. 415, στ. α'.)

Ἄ, τὸ ἀγαπημένο κι' ἥσυχο σπιτάκι!

Ἡ κυρὰ Ποντίκαινα τὴν ἀγκάλιασε, γελώντας καὶ κλαίγοντας μαζί:

— Καλῶς τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς μου!-

Δὲ θυμήθηκε πιὰ νὰ τὴν πῆ παλιοκόριτσο, οὔτε καὶ νὰ τὴ «διορθώση» καθὼς εἶχε ὑποσχεθεῖ.

Μόνο τὴν ἔκαμε νὰ τῆς δώσει τὸ λόγο της ὅτι ποτὲ πιὰ δὲ θἄφευγε ἀπὸ τὸ φιλόξενο σπιτάκι τῆς κυρὰ-Λίζας.

—Ὅσο γι' αὐτό, νάσαι ἥσυχη, μαμμά, ἀπάντησε ἡ Σταχτούλα. Τί τρεμούλες, τί καρδιοχτύπια ἐκεῖ μέσα!.. Ἐδῶ ἔχουμε τὴν ἡσυχία μας· γι' αὐτὸ κι' εἶναι τὸ καλύτερο σπίτι τοῦ κόσμου!

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Εἶχε δώσει στὸ γατάκι της ἕνα μικρὸ ποντικάκι...» (Σελ. 414, στ. γ'.)

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τῆς Μαρσελίνας Ντεμπόρντ-Βαλμόρ

Θεὲ τῶν παιδιῶν, ἄκουσε δῶ
μιᾶς κόρης τὴν καρδιά,
Χτυπᾷ κάτ' ἀπ' τὰ χέρια μου
ὅλη ἔκπεσία, νά!
Ἀκούω πάντα νὰ μιλοῦν
γιὰ τὰ ὀρφανὰ παιδιά...
Ἄλλα στὸ μέλλον, Θέ μου, πιὰ
μὴν κάνῃς ὀρφανά!

Μὲ τὴ βραδιὰ ἕνας ἄγγελος
ἄσε στὴ γῆ νἀρθῆ,
Γιὰ νἀπαντήσει στὶς φωνὲς
ὅσων πονοῦν δῶ-πέρα,
Βάλε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ παιδὶ
ποὺ τἄφησε ἡ μητέρα,
Ἕνα ἐλαφρὸ προσκέφαλο
γιὰ ν' ἀποκοιμηθῆ!..

(Μετάφρασις) ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν θὰ τῆς κόστιζε τίποτα νὰ δώσῃ ἕξη χιλιάδας γιὰ νὰ μὴν ἀτιμασθῇ ἕνας ἀνεψιός τοῦ ἀντρός της, ἕνας μικρὸς ντε-Μπαρανσό. Θὰ τὄκανε ἐπιτέλους γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος. Κι' ἡ Ἴδα, γι' ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της, θἄκανε τὴ θυσία νὰ πάῃ, νὰ ρίξῃ τὰ μοῦτρα της, νὰ προσπέσῃ...

Ἀλλά ... θὰ τὴν ἄφινε ὁ Νταρζαντόν; Ἢ θὰ τὰ θεωροῦσε προσβολή, ταπείνωση γι' αὐτόν, καὶ θὰ τῆς τὸ ἀπαγόρευε;...

Ὄχι, κανένα τέτοιο σκοπὸ δὲν εἶχε ὁ ποιητής. Ἦταν ἴσως μιὰ λύση ποὺ ἀπὸ πολλὲς ἐνοχλήσεις θὰ τὸν γλύτωνε. Δὲν ἔχαναν τίποτα νὰ δοκιμάσουν. Τὸ κάτω-κάτω, συλλογίσθηκε, «ἡ μισὴ ντροπὴ δική μας κι' ἡ μισὴ δική της»... Χάλασε λίγο τὰ μοῦτρα του, ἔκαμε τὸ στενοχωρημένο κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἔστω!... Γι' ἀγάπη σου, ὄχι γι' ἀγάπη τοῦ Τζάκ, κάνω κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ θυσία. Ἀφίνω τὴ γυναίκα μου νὰ ἐξευτελισθῇ σὲ τόσο βαθμὸ καὶ νὰ πάῃ νὰ ζητήσῃ χρήματα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὴν περιφρόνησαν. Ἐννοεῖται ὅμως, δὲν θὰ πᾷς μονάχη σου. Ὡς ἐκεῖ θὰ σὲ συνοδεύσω κι' ἐγώ.

— Ἀ, τί καλά!.. Ὤ, πόσο εἶσαι καλός, πόσο εἶσαι μεγάλος!..

Ἔτσι ἀποφασίσθηκε. Θὰ τὴ συνόδευε ὡς τὸ Τοὺρ καὶ ἀπὸ κεῖ,— ἂν, ὅπως ἦταν σχεδὸν βέβαιο, ἔπαιρνε τὰ λεπτὰ τῆς σωτηρίας,— θὰ πήγαιναν μαζὶ καὶ στὸ Ἰντρέ. Κι' αὐτὸ πάλι ἀπὸ ἐγωϊσμὸ τὸ ἔκανε. Φοβόταν νἀφήσῃ νὰ ταξιδέψῃ μονάχη της μιὰ γυναῖκα ποὺ πάντα τὴν ἀγαποῦσε. Ἔπειτα ἦταν εὐκαιρία νὰ διασκεδάσῃ, νὰ ξεσκάσῃ λίγο κι' αὐτός...

Στὸ τραπέζι, εἶπε τοῦ Χίρς:

— Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ φύγουμε. Τὸ παιδὶ ἔκαμε τρέλλες, μεγάλες τρέλλες, ἐκεῖ-πάρα. Θὰ πᾶμε στὸ Ἰντρέ. Θὰ μᾶς φυλᾷς τὸ σπίτι ὅσο θὰ λείψουμε.

Κι' ὁ γιατρός, χωρὶς νὰ ζητήσῃ καθόλου ἐξηγήσεις, γιὰ νὰ δείξῃ πόσο καλὸς παράσιτος ἦταν, ἐφώναξε:

— Τρέλλες;... Ὤ, ἤμουν δέδαιος!..

* * *

Ἔφυγαν μὲ τὸ νυκτερινὸ ἐξπρὲς κι' ἔφθασαν στὸ Τοὺρ πρωΐ-πρωΐ. Τὸ κτῆμα τῆς χήρας Ζὰν ντε-Μπαρανσό, μὲ τὴν κομψὴ βίλλα στὴ μέση, κατέβαζε τὶς πρασινάδες του ὡς τὸν Λείγηρα. Πῆραν ἕν' ἁμάξι ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ πῆγαν ὥς ἐκεῖ. Εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μὴ μποῦν μέσα κι' οἱ δυό. Ἡ Ἴδα μόνο θὰ παρουσιαζόταν στὴ χήρα κι' ὁ Νταρζαντὸν θὰ τὴν περίμενε στὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Ἦταν ὅμως ἀνήσυχοι κι' οἱ δυό: Τί ὑποδοχὴ θἄβρισκε σ' ἐκείνη τὴ βίλλα ἡ συννυφάδα; Πῶς θἄκουγαν τὴν αἴτησή της; Ἡ Ἴδα φοβόταν καμμιὰ ἀποτυχία. Ἄλλο τόσο κι' ὁ Νταρζαντόν. Γιατί κι' αὐτὸς παθοῦσε τώρα νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεση εὐνοϊκὰ γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί της. Ἔτσι μόνο θὰ γλύτωνε ὁ ἐγωϊστής, ὄχι μόνο ἀπὸ τὶς παρακάτω ἐνοχλήσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ «αἶσχος» ποὺ θέλοντας καὶ μὴ θὰ τὸ συμμεριζόταν, ἂν ὁ Τζὰκ πήγαινε φυλακή...

— Ἐδῶ εἶναι! εἶπε ἡ Ἴδα μ' ἕναν παλμό.

— Ἐμπρός! τῆς ἀποκρίθηκε κεῖνος. Θάρρος καί ... ὁ Θεὸς βοηθός!

Κατέβηκε γιὰ νὰ τὴν περιμένῃ ἀπέξω, καὶ τάμάξι, μὲ τὴν Ἴδα μόνη, μπῆκε στὸ πάρκο ἀπ' τὴ μεγάλη καγγελόπορτα καὶ προχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς βίλλας.

Ὁ ποιητὴς ἄρχισε νὰ σουλατσάρῃ νευρικά. Αἰσθανόταν μιὰ μεγάλη ἀνυπομονησία, σχεδὸν ἀγωνία. Καὶ γιὰ νὰ τὴν διασκεδάζῃ, κοίταζε τὸ θαυμάσιο τοπίο ποὺ ἁπλωνόταν γύρω του: ἀμπέλια κατηφορικά. κανονικὰ καὶ πλούσια· μικροὺς δασωμένους λόφους· λειβάδια μὲ ἴτιες ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ μὲ ποταμάκια· πύργους ἐρειπωμένους ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ' καὶ κομψὲς νεώτερες βίλλες σὰν ἐκείνη τῆς χήρας ντὲ-Μπαρανσό...

Ἄξαφνα κίνησε τὴν προσοχή του μιὰ ἐργατιὰ ἀπὸ σκαφτιάδες ποὺ ἄνοιγαν, σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα ἐκεῖ-κάτω, ἕνα κανάλι γιὰ νὰ τρέχουν τὰ νερά. Ἐπλησίασε λίγα βήματα καὶ τότε εἶδε πὼς οἱ ἐργάτες ἐκεῖνοι, ποὺ ἀπὸ μακριὰ τοὺς πῆρε γιὰ χωρικούς, ἦταν ὅλοι παιδιά, ὁμοιόμορφα ντυμένα,— μπλούζες γαλάζιες, παντελόνια μὲ πλατειὲς γραμμές,— κι' εἶχαν ἀπὸ πάνω τους ἕναν ἐπόπτη, μισο-χωριάτη μισο-κύριο, ποὺ διεύθυνε τὶς ἀξινιές τους καὶ χάραττε τὰ ὅρια τοῦ καναλιοῦ.

Ἔκανε προπάντων ἐντόπωση ἡ ἡσυχία, ἡ σιωπὴ αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἐργασίας στὸ ὕπαιθρο. Δὲν ἀκουγόταν οὔτε μιὰ λέξη, οὔτε μιὰ κραυγή, οὔτε κἂν ἕν' ἀγκομαχητὸ σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἀφίνουν συχνὰ οἱ σκαφτιάδες.

— Πιὸ δεξιά!.. Ὄχι τόσο γρήγορα!... φώναζε μόνο ὁ ἐπόπτης.

Κι' οἱ ἀξίνες ἀνεβοκατέβαιναν, καὶ τὰ ἱδρωμένα πρόσωπα ἔσκυβαν στὴ γῆ, καί, κάπου-κάπου ποὺ σηκωνόνταν γιὰ νὰ πάρουν ἀνάσα, ἔβλεπες κάτι μέτωπα στενά, κάτι κρανία μυτερά, κάτι κεφάλια παράξενα, ἀλλοιώτικα, σημαδιακά...

— Μὰ τ' εἶν' αὐτὰ τὰ παιδιά; ρώτησε ὁ Νταρζαντὸν τὸν ἐπόπτη.

— Ἀ, δὲν θὰ εἴσθε ντόπιος... Εἶναι οἱ μικροὶ ἄποικοι τοῦ Μέττραλ. Νὰ κι' ἡ ἀποικία.

Κι' ὁ ἐπόπτης τοῦ ἔδειξε ἕνα συνοικισμὸ ἀπὸ ἄσπρα, καινούρια καὶ κανονικὰ σπιτάκια, ἀπάνω στὸν ἀντικρυνὸ λόφο. Ὁ ποιητὴς εἶχε ἀκουστὰ τὸ περίφημο αὐτὸ σωφρονιστικὸ ἵδρυμα· δὲν ἤξερε ὅμως οὔτε τὸν κανονισμὸ οὔτε τοὺς ὅρους τῆς εἰσαγωγῆς. Καὶ ρώτησε τὸν ἐπόπτη, λέγοντας πὼς ἦταν στενὸς φίλος μιᾶς οἰκογένειας ποὺ τὸ παιδί της εἶχε διαπράξει κλοπή.

— Νὰ μᾶς τὸ στείλετε μόλις βγεῖ ἀπὸ τὴ φυλακή.

— Δὲν πιστεύω νὰ πάῃ, ἀποκρίθηκε ὁ Νταρζαντὸν μὲ κάποια λύπη. Οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς ἀποζημίωσαν τὸν παθόντα κι' ὁ μικρὸς κλέφτης θὰ τὴ γλυτώσῃ.

— Τότε δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν δεχθοῦμε. Δὲν δεχόμαστε παρὰ μικροὺς καταδίκους. Ἔχουμε ὅμως κι' ἕνα παράρτημα, τὴν «Πατρικὴ Οἰκία», ὅπου ἀνατρέφονται μὲ ἰδιαίτερη μέθοδο κακῆς φύσεως παιδιά. Σᾶς βεβαιῶ λοιπὸν ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ δίδει τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα. Ἄλλωστε ἔχωμαζί μου μερικὰ ἔντυπα. Ἂν θέλετε νὰ τὰ διαβάσετε...

Ὁ Νταρζαντὸν πῆρε τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα, ἔδωσε λίγα λεπτὰ γιὰ τοὺς μικροὺς καταδίκους καὶ ξανανέβηκε στὸ δρόμο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ τὸ ἐρχόμενο 1ο φύλλο τοῦ Δεκεμβρίου ἀρχίζουν στὴ «Διάπλασι» τὰ ἕξῆς τρία εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα:

1.—«Ο ΜΟΚΟΚΟ» τοῦ Jules Chancel, μετάφρασις ***Μιχ. Δ. Στασινοπούλου.***

2.— «ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ» τῆς Selma Langerlœf, μετάφρασις ***Γεωργίας Ταρσούλη.***

3.—«Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ» νηπιακὸ τῆς ***Κυρὰ-Μάρθας.***

Θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ὁ «ΤΖΑΚ».

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1927

Σ ΤΟ Ξεσπάθωμα τοῦ 1927 στηρίζω τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἀπὸ τὸ 1928 τὸ φυλλάδιό μου θὰ εἶναι τακτικὰ δωδεκασέλιδο. Γιατί καθὼς σᾶς ἐξήγησα καὶ στὴν «Πρόσκλησή» μου, δὲν μπορῶ νὰ προβῶ στὴν ἀνάλογη αὔξηση τῆς συνδρομῆς, ἂν δὲν αὐξήσῃ σημαντικὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν μου. Τότε μόνο θὰ ἔχω μιὰ βάση. Κι' ἡ αὔξηση αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1927.

Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο. Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἕνα φυλλάδιο τὸ μῆνα θὰ βγαίνῃ δωδεκασέλιδο. Θὰ δημοσιεύονται τέσσερα συγχρόνως μυθιστορήματα, κι' ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὺ ἐδημοσίευσα ὡς τώρα. Κι' ἡ συνδρομὴ εἶναι ὅσο πιὸ φθηνὴ μπορεῖ: 80 μόνο δραχμὲς τὸ χρόνο. Αὐτὰ ὅλα εἶναι πολὺ ἐλκυστικά. Κι' οἱ φίλοι σας, ὅταν θὰ τοὺς δείξετε τὸ πρῶτο φυλλάδιο, θὰ θελήσουν προθυμότατα νὰ γίνουν συνδρομηταί.

Ναί, ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ θελήσετε πρῶτα σεῖς. Νὰ τὸ κάμετε δουλειά. Νὰ τὸ βάλετε πεῖσμα. Καὶ νὰ μὴν ἡσυχάσετε παρὰ ὅταν βρῆτε ἕνα τοὐλάχιστο φίλο σας ποὺ νὰ σᾶς δώσῃ τὰ χρήματα γιὰ νὰ τὸν ἐγγράψετε. Αὐτὸ εἶναι: ***Καθένας ἀπὸ σᾶς πρέπει νὰ μοῦ κάνῃ φέτος ἀπὸ ἕνα τουλάχιστο νέο συνδρομητή.*** Ἔτσι θὰ διπλασιασθῇ ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ τότε θὰ μπορέσω ἄφοβα ναῦλήσω λίγο ἀκόμα τὴ συνδρομὴ καὶ νὰ τὸ κάμω ὁριστικὰ δωδεκασέλιδο.

Ἰδοὺ τώρα τί λέει κι' ὁ Ὁδηγὸς γιὰ τὸ Ξεσπάθωμα, στὸ Ε' Κεφάλαιο: «Ἐπεκράτησε στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, νὰ ὀνομάζεται *Ξεσπάθωμα* ἡ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴ ποὺ φροντίζει μὲ ἀγάπη γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ γιὰ νὰ ὑποθάλπῃ καὶ νἀνταμείβῃ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ζῆλο τῶν φίλων της, ποὺ γίνεται πρόξενος ἑνὸς μεγάλου καλοῦ στὸν παιδικὸ κόσμο καὶ γενικὰ στὴν κοινωνία, ἡ Διάπλασις ἵδρυσε τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος». Πραγματικῶς, τὸ Ξεσπάθωμα εὐεργετεῖ ἀμέσως τὸν παιδικὸ κόσμο κι' ἐμμέσως τὴν κοινωνία, γιατὶ διαδίδει ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἡ μορφωτική του δύναμη εἶναι ἀπ' ὅλους ἀναγνωρισμένη. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο: ἂν ὑπάρχῃ, ἂν ζῇ ἀκόμα τὸ περιοδικὸ αὐτό, εἶναι μόνο ὀφὸ τὸ Ξεσπάθωμα.

Χωρὶς αὐτό, ἡ Διάπλασις θἀναγκαζόταν νὰ διακόψῃ τὴν ἔκδοσή της. Γιατί, μεγαλώνοντας, σιγὰ σιγὰ οἱ παλιοὶ συνδρομηταί της θὰ τὴν ἄφιναν ὅλοι καὶ νέοι δὲν θὰ ἐρχόνταν νὰ τοὺς ἀντικατασταθοῦν. Καὶ τοῦτο πάλι γιατί, καθὼς ξέρετε, ἡ Διάπλασις οὔτε ἀγγελίες στὸν τύπο δημοσιεύει, οὔτε ρεκλάμες στοὺς τοίχους κολνᾷ, οὔτε πράκτορες, ἀνταποκριτὰς κι' ἀντιπροσώπους ἔχει. Οἱ πράκτορές της, οἱ ἀντιπροκριταί της, οἱ ἀντιπρόσωποί της εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ συνδρομηταί της. Σ' αὐτοὺς ἔχει ἀναθέσει τὴ διάδοσή της καὶ τὴν ὕπαρξή της. Ξεσπαθώνουν αὐτοί; Ὑπάρχει! Ἀδιαφοροῦν; Πεθαίνει! Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματική, ἡ ἀληθινὴ σημασία τοῦ Ξεσπαθώματος.

Ἰδοὺ καὶ οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐν ἐκτάσει. Τοὺς ἔχει κι' ὁ Ὁδηγός τοῦ Συνδρομητοῦ, ἀλλὰ βάζω ἐδῶ τοὺς κυριότερους, γιὰ νὰ τοὺς μάθουν κι' οἱ νέοι συνδρομηταὶ ποὺ δὲν ἐγράφτηκαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ νὰ μπορέσουν κι' αὐτοὶ νὰ ξεσπαθώσουν. Γιατί τὸ εἴπαμε: φέτος πρέπει νὰ ξεσπαθώσουν ὅλοι, ὅλοι!

ΟΡΟΙ ΤΟΥ 27ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θ' ἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1926, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου 1927 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράψει ***νέους*** συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες ***νέους*** συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντες μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομης των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέσας 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τρίμηνον, 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ.)

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως: — Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς ***δεκαπέντε μόνον,*** ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 780.)

Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, ***θὰ βραβευθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοί,*** ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα, θὰ ἀνακηρυχθῇ Κορυφαῖος, θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκών του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἷς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων.)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος· (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ ***τίποτε ἄλλο*** ἐκτὸς αὐτῶν.)

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος· καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ ***60 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων,*** οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης ***λεπτὰ 40.*** (Παραδείγματος χάριν· ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δρχ. 98 (150)×60), ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρχ. 60(150×40).

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως: — Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927, θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοὐλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ ***εἰκοσιπέντε πρῶτοι*** κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ***ὅλων τούτων,*** ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ ***40 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων,*** οἱ δὲ λοιποὶ ***λεπτὰ 30.***

Ἔπαινος: — Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, ἀξίας ***20 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.***

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς ἐτησίων συνδρομητῶν δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους καθὼς καὶ τριμήνους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ~~ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.~~

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ***ἄνευ ἀναβολῆς,*** χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἔγγραφή ***νέου*** συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, ***πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομήν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος.*** Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομήν του. Ἐπίσης θεαρεῖται Ξεσπάθωμα τοῦ ***ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ*** καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς ***νέου συνδρομητοῦ,*** ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων ἢ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.)

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθωματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἑκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

[Αριθ. Έγκρ. 207]

Καθισμένη στὸ παράθυρό μου ποὺ βλέπει στὴ θάλασσα, ἄφινα τὸ νοῦ μου νὰ φτερουγίζῃ τόσο μακριὰ ὅσο ἔφτανε μπροστά μου αὐτή. Τὴν ὥρα ἐκείνη τὰ νερὰ της χρυσωνόνταν ἀπ' τὶς τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, ποὺ ἀναλυόμενες σὲ χίλιες δυὸ ἀποχρώσεις, βάφανε τὴν ὑγρὴ ἔκταση μὲ κάτι ἀμίμητες πινελιὲς καὶ παρουσίαζαν ἔτσι μιὰ πολὺ ὄμορφη ζωγραφιά.

Ἔξαφνα ὁ νοῦς μου σταματῆ στὸ σχολειό μου.

Θυμᾶμαι τὶς καλές μου συμμαθήτριες, ποὺ πέρασα μαζί τοὺς τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Θὰ τὶς ξαναδῶ ἄραγε; Κι' ἂν τὶς ξαναδῶ, πῶς θὰ εἶναι; Ἔτσι ὅπως ἤταν καὶ στὸ σχολειό; Ἢ μήπως θὰ συναντηθοῦμε σὰν ξένες;

Ἡ θεία μου λέγει πὼς μὲ πολλὲς της συμμαθήτριες δὲν ἔχει σήμερα καμμιὰ σχέση. Συναντῶνται καὶ δὲν χαιρετιοῦνται, ἔχουν ξεχαστεῖ πιά. Μὰ ἐγὼ ὄχι, θὰ τὸ πιστεύω. Ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν, ὅσο γριὰ κι' ἂν γίνω, πάντα θὰ θυμᾶμαι τὶς συμμαθήτριές μου καὶ θὰ τὶς ἀγαπῶ. Κι' ἐκεῖνες τὸ ἴδιο πιστεύω νὰ μὲ θυμοῦνται καὶ νὰ μ' ἀγαποῦν...

Ἠλιόβγαλτη

ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ ΒΡΑΔΥΑ

[Αριθ. Έγκρ. 200]

Κάθε βράδυ μαζευόμαστε γύρω στὰ τζάκι. Μιὰ πάντα φρόντιζε νὰ φτιάξῃ τὸ καμίνι, τὴ φωτιὰ ποὺ θὰ ζέσταινε. Μὲ τέχνη μὲ κομμάτια πυρήνας, τόσηνε σὰν πύργο ἀφίνοντας κούφιο στὴ μέση. Μερικὰ ἀναμμένα ἀγκάθια πούριχνεν κεῖ μέσα, δίδιναν φωτιὰ στὴν πυρήνα, κι' ἡ ζεστασιά της εὐεργετικὴ σκορπιζόταν στὸ κρύο τοῦ χειμώνα.

Κεῖ βρισκόταν τακτικὸς πελάτης ὁ δήμαρχος, ἕνα σγουρόμαλλο καμπούριο παληκαράκι μὲ τοὺς ἀγῶνες πάντα τρυπημένους τιμῆς ἕνεκεν. Αὐτὸς μᾶς πετοῦσε τὶς ἑλληνικούρες του κάνοντας τὸ σοφό. Κι' ἤταν ἔκπτακτος, ὅταν ὁ Βάγχος, ὅπως ἔλεγε τὸ θεὸ τοῦ κρασιοῦ, τὸν εἶχε καλέσει στὸ συμπόσιό του. Λίγα περισσότερα λόγια ἀπ' αὐτὸν ἄξιζαν ἀρκετά. Ἔπειτα ἐρχόταν ὁ Μανώλης, τὸ παιδάκι του, νέος κι' αὐτὸς μ' ἀναφουντωμένη σκουφίδα, πιὸ λιγόλογος καὶ συμπαθητικὸς κι' ὕστερα ὁ Γιάννης, ὁ ἄλλος ξάδερφος, μεγαλύτερο πειρακτήριο, καὶ τὰ τέσσερα κορίτσια τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μ' αὐτὴν ἀποτελοῦσαν τὴν παρέα. Ἡ Θανάσαινα κάθονταν πάντα σ' ἕνα κουτσούρι πλάι στὴ φωτιὰ κλώθοντας. Οἱ ἄλλοι κουβέντιαζαν. Κάθε μέρα τὰ ἴδια. Σπάνια γάμος, θάνατος ἢ προξενιὸ ἔδιναν καινούρια ζωὴ στὴν κουβέντα.

Σὰν χόρταιναν, σὰν ἡ πλήξη τοὺς βάραινε πιότερο, τἄβαζαν μὲ τὴ ρόκα. Ἕνας πάντα ἔβαζε τὴν ἀρχὴ καὶ μὲ σπίρτα ἢ ἀναμμένα ξύλα τὴν κινηγοῦσαν. Ἡ Θανάσαινα ἀμυνόταν «ἀφῆστε με, μωρέ, ἄντε μωρέ,» φωνάζοντας ἀπελπισμένα ἐνῷ τὴν ἔχωνε μὲ τὰ δυό της χέρια.

Μὰ ἔφτανε καὶ τὸ τέλος.. Κάποια ἄκρη τοῦ λιναριοῦ πετύχαινε ἢ φλόγα. Δὲ σταματοῦσε ἡ φωτιά· καὶ τότες τὴν πετοῦσε στὴν ἄλλη ἄκρη γιὰ νὰ σβύσῃ, ἐνῷ οἱ ἐπισκέπτες μὲ γέλια, καταχτυπώντας τὶς πόρτες ἔπαιρνε καθένας τὴ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἀτέλειωτα βράδυα στὸ χωριό, πάντα θὰ σᾶς θυμᾶμαι!..

Μαγεμένη Ρεματιὰ

Η ΤΡΕΛΛΗ

[Αριθ. Έγκρ. 208]

Ποτὲ δὲν αἰστάνθηκε οὔτε χαρὰ οὔτε λύπη· ποτὲ δὲν κατάλαβε τί θὰ πῇ κόσμος: εἶναι ἕνα *πλάσμα χωρὶς χαρακτῆρα, χωρὶς* θέληση, χωρὶς ζωή. Ὅταν οἱ ἄλλοι γελοῦν, αὐτὴ κλαιει· ὅταν οἱ ἄλλοι κλαίνε, αὐτὴ γελᾷ. Ἡ δυστυχισμένη εἶναι τρελλή.

Ἡ μητέρα της μᾶς εἶναι πολὺ γνωστὴ καὶ συχνὰ πηγαίνουμε νὰ τὴν βλέπουμε. Καὶ βρίσκουμε πάντα τὴν Ἑλένη καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο, νὰ ξεστρίφῃ τὶς χρυσὲς μπούκλες τῶν μαλλιῶν της καί, μὲ τὸ βλέμμα της καρφωμένο σ' ἕνα ἀόριστο σημεῖο, νὰ μουρμουρίζῃ ἕνα χαρωπὸ τραγούδι.

Προχθὲς πήγαμε σπίτι της, ἀλλὰ ὄχι πιὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν Ἑλένη: Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή της εἶχε πεθάνει καὶ ἡ μαμμὰ της βρισκόταν σὲ μιὰ τέτοια ψυχικὴ κατάσταση ποὺ φοβόμαστε μὴν τρελλαθῇ... Φεύγοντας ἀπ' τὸν κόσμο τῆς σάλας, πῆγα νὰ ἰδῶ τὴν Ἑλένη. Τὴν βρῆκα πάλι καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο, νὰ ξεστρίφει τὶς ξανθές της μπούκλες, *ἀλλὰ δὲν τραγουδοῦσε πιά.* Τὴν ἐπλησίασα.

— Τὸ ξέρεις, τῆς λέω, πῶς πέθανε ἡ ἀδελφή σου;

Μὲ κοίταξε μ' ἕνα βλέμμα ἀδιάφορο.

—Ἄ, καὶ γι' αὐτὸ κλαῖνε ὅλοι; μοῦ λέει μὲ τὴ σιγανή της φωνή.

Κι' ἔξαφνα σηκώθηκε καὶ, καρφώνοντας τὰ μάτια της *ἐπάνω* μου, μοῦ λέει νευριά:

— Καλύτερα νὰ πέθαινα ἐγὼ παρὰ ἡ Μαρία· τότε δὲν θἄκλαιγε κανείς, ἐνῷ τώρα κλαῖνε ὅλοι.

Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα νευρικὸ γέλιο...

Χαμίνι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτοῦν τὸ Μπέμπη τί δουλειὰ θὰ κάνῃ ὅταν θὰ μεγαλώσῃ.

— Θὰ πηγαίνω στὸν Πόλο, λέει, θὰ γεμίζω ἕνα καράβι πάγο καὶ θἄρχουμαι ἐδῶ νὰ τὸν πουλῶ τὸ καλοκαίρι.

Μικρὸς Καλλιτέχνης

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1926

[Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'. § Θ καὶ καθεξῆς].

1.—Τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὡραιοτέρων Ψευδωνύμων τοῦ 1926 προχωροῦσεται καὶ φέτος ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους:

2.—Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου 1925 μέχρι τοῦ σημερινοῦ.

3.—Ὡς ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα *δωρεὰν* μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 20* κατὰ ψῆφον, *εἰς νόμισμα* ἢ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ ταδέλφια των, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

4.—Ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω (§ 2) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ δέκα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα, (ὅσα καὶ ὅποια θέλει). Διὰ κάθε ὅμως ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃ χωριστὸν Ψηφοδέλτιον καὶ χωριστὸν εἰκοσάλεπτον, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς μὴ ψηφίζοντας δωρεάν).

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐὰν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἑνός, μόνον ἕνα, τὸ πρῶτον γραμμένον θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἔστω καὶ ἂν διὰ τάλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

5.—Τὸ ψηφοδέλτιον θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὅσο εἶναι περίπου τὸ ἥμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον ποὺ ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ ψηφοδελτίου:

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος:

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1926

Ψηφίζω
τὸ Ψευδώνυμον:

Οὐράνιος Θόλος (π. χ.)

Τὸ ὄπισθεν μέρος:

Ὁ ἐκλογεύς:

Γεώργιος Α. Δημητριάδης

Ψευδ. ***Μπαμπούλας*** (π. χ.)

Ἀθῆναι

6.—Ἐπιτρέπεται Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ Ψηφοδέλτια μαζὶ ἐν τὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου. ("Ἕνας δηλαδή, ἂν θέλῃ, ἠμπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζὶ μὲ τὸ ἰδικόν του). Β'. Νὰ ὑπογράψουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, μεγαλυτέρου ἀναλόγως σχήματος, Ψηφοδελτίου, δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι Ἐκλογεῖς, ψηφίζοντες *ἄλλο το ἴδιον Ψευδώνυμον* τῆς *ἀρεσκείας* των. Κοινὸν ψηφοδέλτιον δὲν ἐπιτρέπεται μόνον, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζουν Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεται διὰ κάθε ψηφιζόμενον ψευδώνυμον χωριστὸν κοινὸν ψηφοδέλτιον.

7.—Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν: ἓν μὲ Πρῶτον Βραβεῖον, τρία μὲ Δεύτερον καὶ ἓξ μὲ Τρίτον: Θὰ ὁνομασθῇ δὲ Ἔπαινος εἰς τὰ κατόπιν πλειοψηφοῦντα δέκα Ψευδώνυμα.

8.—Ἐπίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ δέκα ἐκλογεῖς διὰ κλήρου, ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας ποὺ θὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀπ' ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔρχεται πρῶτον εἰς τὸ Β' Βραβεῖον τῶν Ψευδωνύμων θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ ἴδιον θὰ γίνῃ δι' ἓν ἕκαστον τῶν δέκα βραβευθέντων ψευδωνύμων. Ἀπὸ ὅλους ποὺ τὸ ἐψήφισαν, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ λάβῃ τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλαγέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θἀπονεμηθῇ διὰκλήρου καὶ Ἔπαινος εἰς δέκα Ἐκλογεῖς *ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐψήφισαν* τὰ ἐπαινεθέντα δέκα Ψευδώνυμα.

9.—Δῶρα θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέως ἤτοι: οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου βιβλίον 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β' 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ'. 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογὴν των ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθησόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν.

10. — *Ἔξοσμα* θἀπονεμηθοῦν ἀπὸ σαράντα εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον, εἴτε ψευδωνύμων εἴτε Ἐκλογέων, ἀναλόγως δὲ κατὰ τὰς ψήφους ἑκάστου εἰς τοὺς ἔχοντας Β' ἢ Γ' Βραβεῖον καὶ Ἔπαινον.

11.—Ψηφοδέλτια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερον *μέχρι τέλους* Μαρτίου 1927.

Δήλωσις. Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίσματος πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς, συστάσεις καὶ ἐπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἁπλαῖ ἀναγραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, προτροπαὶ πρὸς καταψήφισιν, πολιτικοὶ ὑπαινιγμοὶ κ.τ.λ. δὲν δημοσιεύονται. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *33* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 18* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1925

Κατὰ τὴν διαλογὴν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μόνον ὅσα ψηφοδέλτια ἦσαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος. Τὰ λοιπὰ ἀπελείοθησαν.

Α'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφὴς 21, ἔλαβε ψήφους 459 (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς, 371 (34Ε). Γλυκὸ Χαμόγελο, 315 (29Ε). — Ἠλιογέννητη, 308 (28Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδανισμός, 292 (2:Ε).—Αἱματοβαμμένη Δόξα, 280 (25Ε).—Ἀριστοκρατισσα, 198 (18Ε). — Ἐλευθερωμένη Ἑλλάς, 183 (17Ε).—Τριανταφυλλένια, 144 13Ε). — Ἀγνὴ Ψυχούλα, 131 (12Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ροδαλὴ Ἀθγούλα, 110 (10Ε).—Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, 105 (9Ε). — Αἰγυπτία Φελλάχα, 78 (7Ε). — Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 64 (6Ε). — Φιλόσοφη, 63 (6Ε).—Ναυτόπουλο, 57 (5Ε). —Πόνου Δάκρυ, 36 (3Ε).—Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις, 35 (3Ε).—Πανταχοῦ Παρών, 33 3Ε). — Γλυκειὰ Ἀνάμνησις, 24 (2Ε).

Β'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μηλολόνθη (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλπὶς τῶν Σκλάβων, (34Ε).— Χίμαιρα, (29Ε).—Φοῖβος, (28Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὔα, (27Ε). — Διοβολεμένο Ροδιτάκι. (25Ε).—Ἀρχόντισσα, (18Ε).—Λεϊλά, 17Ε). — Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς,(13Ε).—Ἄγγελος,(12Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μυρμηδὼν (10Ε.—Μέλισσα, (9Ε).—Νειάνιοκτο Λουλοῦδι, (7Ε).—Ψυχὴ τῆς Λέσβου, (6Ε).— Νιόβη, (6Ε). — Ἀθάμας, (5Ε).— Κλαίρη, (3Ε).—Παραπονεμένο, (3Ε).— Ἀγνούλα, (3Ε,) Ἡρωΐς τοῦ Ζαλόγγου, (2Ε.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1925

Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα *δὲν ἀναφέρονται α')* ὅσοι δὲν ἔστειλαν Σημείωσιν τῶν Εὐσήμων των (ἤ δὲν τὴν ἔλαβαν) καὶ β' ὅσοι ἔχουν πάρει ὀλιγότερα τῶν 20 Εὔσημα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1925

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σμύρνη*, ἔλαβε Εὔσημα 180.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τριανταφυλλένια*, 138.—*Πέλοψ*, 138.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μάγισσα*, 132.—*Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν*, 129.—*Ἠλιογέννητη*, 110.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης, 107. — Ἑλλάδα τοῦ Βούρινος, 96. — Ἐλεύθερο Πουλί, 88.—Μυοσωτίς, 7 . — Ὑπνιάρα, 66.—Μικρὸς Καλλιτέχνης, 64.— Χρυσῆ Καρδιά, 52.— Δοξασμένη Φουστανέλλα, 50.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 43.—Συρανώ, 40.—Μικρὸς Μετανάστης, 37.—Ἀμάραντος Κρῖνος, 33. — Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεξικοῦ, 32. — Ἀττικὴ Αὐγή, 25.—Τσούχρα, 25. — Γλυκὸ Χαμόγελο, 24. — Ἀριστοκράτισσα, 24.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1925 μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: *Ἠλιογέννητη, Ἀττικὴ Αὐγὴ* καὶ *Τσούχρα* (μαζί), *Ἐλεύθερο Πουλί, Μάγισσα, Μηλολόνθη* (ἀλλὰ χωρὶς Σημείωση τῶν ἰδικῶν της) καὶ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*. Ἀπὸ (20Ε) εἰς ἕκαστον,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22 Νοεμβρίου 1926.

ΜΕ τὸ σημερινὸ φύλλο, τελευταῖο τοῦ 33ου Τόμου τῆς Β' Περιόδου, συμπληρώνω τὸ 48ο ἔτος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς μου καὶ μὲ τὸ ἐρχόμενο εὐσέρχομαι στὸ 49ο. Καυχῶμαι ὅτι εἶμαι τὸ μακροβιότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἑλληνικὰ περιοδικά. Ἀκόμα κι' ἀπὸ τὰ ξένα, κανένα παιδικὸ περιοδικὸ δὲν ἔχει τὴν *ἡλικία* μου. Αὐτὴ τὴ μακροβιότητα τὴ χρεωστῶ πρῶτα στὸ Θεό, κι' ἔπειτα στοὺς πολυτίμους μου συνεργάτες, παλαιοὺς καὶ νέους, καὶ στοὺς ἀγαπητούς μου ἀναγνώστες. Αὐτοὶ μ' ἐστήριξαν καὶ μὲ στηρίζουν αὐτοὶ μ' ἐβοήθησαν καὶ μὲ βοηθοῦν. Καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους μὲ τὴν καρδιά μου!

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1926 λήγει σήμερα. Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔχουν τώρα καὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, πρέπει νὰ τὸ ἀναγεώσουν ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμία αὐτὴ τὰ μὴ ἀνανεωμένα ψευδώνυμα θεωροῦνται ἐλεύθερα καὶ τὰ δίδω σ' ὁποιους τὰ πρωτοζητήσουν. Ἐπομένως δὲν ἐγγυῶμαι σὲ κανένα ὅτι μπορεῖ καὶ μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου νὰ βρῇ τὸ ψευδώνυμό του ἐλεύθερο. Θυμίζω ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνανεώσεως ἢ ἐγκρίσεως ψευδωνύμου εἶναι δρχ. 10.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1926

Ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν στὸν Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων τοῦ 1926, πρέπει νὰ μοῦ στεῖλουν τώρα τὴν Σημείωση ποὺ δρίζει ὁ Ὁδηγός. Θὰ μοῦ γράφουν δηλαδὴ ὅλα τὰ Εὔσημα ποὺ ἐπῆραν *ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου 1925 ἕως σήμερα*, μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔγινε, μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου ποὺ δημοσιεύθηκε κάθε ἀπονομή, μὲ τὸ γενικὸ ἄθροισμα κτλ. ἔπως λέγει ὁ Ὁδηγός. Ὅποιος δὲν στεῖλει Σημείωση *μέχρι τέλους Ἰανουαρίου*, δὲν θἀναφερθῇ στ' Ἀποτελέσματα.

Θὰ μὲ βοηθήσουν πολὺ στὴν ἐξέλεγξη τῶν Σημειώσεων καὶ στὴ σύνταξη τῶν Ἀποτελεσμάτων ὅσοι θὰ ἔχουν τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στεῖλουν, μαζὶ μὲ τὴ Σημείωσή τους, καὶ μιὰ Γενικὴ Στατιστικὴ τῶν Εὐσήμων τοῦ 1926, εἴτε κατὰ ἀλφαβητικὴ σειρὰ τῶν ψευδωνύμων, εἴτε κατὰ σειρὰ ἐπιτυχίας τῶν διαγωνιζομένων, εἴτε — ὅπως κάνουν οἱ περισσότεροι,— καὶ κατὰ τοὺς δυὸ τρόπους μαζί.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1926

Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς Τόμος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους, ἂν ὄχι κι' ὁ ὡραιότερος ἀπ' ὅλους ποὺ φάνηκαν ὡς τώρα, θὰ βρίσκεται σὲ λίγες ἡμέρες ἕτοιμος, ραμμένος, μὲ τὸ χρωματιστό του ἐξώφυλλο, σὰν ἕνα μεγάλο βιβλίο, στὸ Ἐραφεῖο μου καὶ στὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα. Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι εἶναι τὸ καλύτερο δῶρο τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ἤθελα νὰ μὴν τὸ πῶ αὐτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, παιδιά μου! Μοῦ ἔκαμε τόσο θλιβερὴ ἐντύπωση! "Ἕνας φίλος μου, ἀπὸ τοὺς πιὸ καλούς, τοὺς πιὸ θερμούς, τοὺς πιὸ διαλεχτοὺς μπορῶ νὰ πῶ, μοῦ ἔστειλε αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα νὰ τοῦ δημοσιεύσω μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία, ποὺ θ' ἀγακάσθηκα νὰ τοῦ τἀρνηθῶ. Γιατί εἶχε μέσα πολιτικά,—καὶ τί πολιτικά; ἀπὸ κεῖνα ποὺ λένε οἱ πιὸ φανατικοὶ τῶν κομμάτων! Κι' αὐτὸ ἄκομα μὲ λύτησε: δὲν ἤθελα, δὲν περίμενα νὰ εἶναι κι' ὁ φίλος μου ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πολιτικομανεῖς· ἀλλὰ περισσότερο μὲ λύπησε ποὺ ἔστειλε σὲ μένα τέτοιαν Ἀγγελία. Δὲν ἤξερε λοιπὸν πῶς δὲν δημοσιεύω τίποτα, τίποτα ποὺ νἄχῃ καὶ τὴν παραμικρὴ σχέση μὲ τὴν πολιτική; Κι' ἂν τὄξερε,—ὅπως; ἔπρεπε, σὰ στενός μου παλιὸς φίλος, νὰ τὸ ἤξερ,—γιατὶ νὰ μὲ φέρῃ στὴ δύσκολη θέση νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τὴ δημοσίευση μιᾶς Ἀγγελίας; "Ἂς ἐλπίσω πῶς οὔτε αὐτὸς θὰ μοῦ προξενήσῃ πάλι τέτοια λύπη, οὔτε ἄλλος κανένας.

Καὶ πάλι, φίλε μου ***, πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀνωνύμως. Τᾶ πράγματα ποὺ λές, εἶναι κάπως δύσκολο νὰ μποῦν στὴ θέση τους, γιατὶ δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς ἔγραφες στὸν φίλο μας ἐκεῖνον. Ἤ ἄν ὁ φίλος μας μοῦ τὰ μετάδωσε ἀκριβῶς. Ὡποσδήποτε, τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι ἔχεις ἄδικο στὴν ἀντίληψή σου. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν μυθιστορημάτων ποὺ διαβάσατε,— κι' ἂς μὴ τὰ ὀνομάσω κι' αὐτά, γιὰ νὰ μὴν κατηλάβῃ κανένας,— δὲν ὑπάρχει σύγκριση ὑπὸ ἐποψὴ τέχνης. Γιατὶ τὸ ἕνα, αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ σὺ ὑποπιάζεις, εἶναι *τέχνη*· ἐνῷ τὸ ἄλλο δὲν εἶναι καθόλου. Τὸ πρῶτο ἀνήκει στὴ Λογοτεχνία σὰν ἕν' ἀριστούργημα ἑνὸς ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους λογοτέχνες τοῦ κόσμου τὸ δεύτερο εἶναι ἁπλῶς διασκεδαστικὸ καὶ διδακτικό. Πιστεύεις, παιδί μου, ὅτι ξέρω καλύτερα κι' ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ τὸ φίλο μας κι' ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια στὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐχώρισε.

Ὁ κ. Ξενόπουλος διαβασε, *Ζενίθ*, τὸ ὡραῖο σου σονέττο γιὰ τὸν «Τρελλὸ μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους», ποὺ δημοσίευσες στὴν «Ὀθόνη.» Σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ καὶ τὸ φύλαξε μαζὶ μὲ τἄλλα ποιήματα ποὺ τοῦ ἔγραψαν κατὰ καιροὺς διάφοροι ποιηταὶ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ ἔργα του, ὁ κ. Παλαμᾶς ἀπὸ τὴ «Στέλλα Βιολάντη», ὁ κ. Προβελέγγιος καὶ ὁ κ. Παντερμαλῆς ἀπὸ τὴ «Φωτεινὴ Σέντρη», ὁ κ. Στασινόπουλος ἀπὸ τὴ «Μελλοθάνατη» κτλ. — καὶ ποὺ κάνουν τὸ συγγραφέα νὰ λέῃ μὲ καμάρι: «δὲν εἶμαι ποιητής, ἐμπνέω ὅμως μὲ τὰ πεζά μου ποιητάς». Γιὰ τὸ «Ζαρατούστρα» τί νὰ σοῦ πῶ; καλύτερα νὰ μὴν τὸν διαβάσῃς. Δὲν λέγω ὅτι δὲν θὰ τὸν καταλάβαινες ἀφοῦ εἶσαι 17 χρονῶν καὶ τελειώσες τὸ Γυμνάσιο. Ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἑξῆς: ἡ φιλοσοφία του, ποὺ ἄλλη φορὰ εἶχε τόση ἐπίδραση, σήμερα θεωρεῖται περασμένη, πεσμένη. Θὰ ἐκινδύνευες λοιπὸν νὰ ἐπ

83ον). Ὥστε τὸ Δαχεῖο τῆς *Ξανθῆς Νεράϊδας* ἀπέφερε ἐν ὅλῳ δρ. 188. Πολὺ ὡραῖα!

Εἶχα φυλάξει καὶ μερικὰ ἄλλα γράμματα γιὰ νὰ παντήσω σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, ἀλλὰ ποῦ τόπος! Ἔ, αὐτὸ τὸν καιρό, ποὺ πρέπει νὰ δημοσιεύω τόσα ἔκτακτα,—προκηρύξεις, δηλώσεις, ἀποτελέσματα,—δὲν πρέπει νἄχετε πολλὲς ἀξιώσεις.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἰνδιάνα, Ἠλιόβγαλτη, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Ὄαπις, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα, Ἄγγελος, Ἑλληνικὴ Δόξα* καὶ *Λεσβιακὸς Ἀστήρ*.— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ξεσπαθώματα κτλ. Ἴσως θὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΟΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22 - 23 ΧΙΛ.).

9ιον Δελτίον Εἰσφορῶν

«Ὄασις»	Δρ. 10.—
Κωνσταντῖνος καὶ Αὐγερινὸς Ν. Ἀβραμίδης	» 32.—
Δημήτριος Ν. Ἀβραμίδης	» 43.—
Νικ. Δ. Ἰζελέπης	» 3.—
«Ξανθὴ Νεράϊδα» (Προτὸν λαχεῖου της, ἐκτὸς τῶν 102 δρ. ποὺ ἔστειλε διὰ λογαριασμόν της ἡ Δέλια· ἴδε Δελτίον 83ον καὶ σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν·)	» 86.—
«Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης»	» 20.—
Ἀντώνιος Α. Δανιόλος	» 5.—
Προηγούμενα εἰσφορὰ κατὰ τὸ 9ον Δελτίον (Ἴδε φύλ. 51ον) Δρ.	21.547.70
Ἐνέλφ μέχρι 23/11/26	» 21.746.70

(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 1.250 περίπου).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τζοκόνταν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολὺ ὡραῖο τὸ καταστατικὸ τοῦ συλλόγου σας·) *Περιρωμένον* (ἔστειλα· καὶ βέβαια ἤταν ἔλλειψη νὰ μὴ στείλῃς τόσον καιρὸ γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη· ἀλλὰ καλὰ τὴν ἀναγνώρισες καὶ τὴν ἀναπλήρωσες μπράβο!) *Γλυκὸ Χαμόγελο* (ναί, εἶναι πολὺ ἀξιέπαινες οἱ καλὲς Διαπλασσοπούλες ποὺ σ' ἐβοήθησαν στὸ Διαγωνισμὸ ὑπὲρ τοῦ Μνημείου καὶ λυποῦμαι ποὺ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὶς ἀναφέρω·) *Σκλαβωμένην Ἴμβρον* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀειθαλῆ* (ἔ, βέβαια, τώρα πιὰ τὸ ἔργο εἶναι στὸ τέλος του καὶ δὲν χρειάζονται λαχεῖα· λίγα ποὺ λείπουν ἀκόμα, θὰ μαζευθοῦν γρήγορα·) *Τάκην Ἐλευθεριάδην* (χάρηκα πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· ναί, πάρε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ σοῦ φαίνεται τέλειο·) *Μύρτω* (σὲ δικαιολογῶ· μὰ καὶ σὲ συγχαίρω ποὺ ἐργάζεσαι στὴν Τράπεζα μὲ τὸν πατέρα σου· τόμους ἔστειλα· χαιρετισμοὺς στὸν ἀδελφό σου·) *Τσαχπίναν* (καλὰ τοὺς λές: ὄχι μονάχα λόγια!) *Γυμνὸ Βουνὸ* (Συλλογὴ Ἀσκήσεων· θὰ μοῦ στείλῃς τώρα· διηγήματα λίγο ἀργότερα· χαιρετῶ ὅλους·) *Κόρην τοῦ Βυζαντίου* (ἐπειδὴ οὔτε σήμερα δὲν ἔχω τόπο, τὰ ὡραῖα ποὺ μοῦ γράφεις θὰ τὰ πῶ στὸ ἐρχόμενο·) *Ἀλκυόνα* (χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή σου καὶ τὴ στενότερη γνωριμία· καθόλου «ἄσχημος» ὁ χαρακτήρας σου· κοριτσίστικος, νεανικός, χαριτωμένος· σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Ι. Μιράσγετζην* (ἐλήφθη·) *Εὔαν* (ὦ ναί, κανένα παράπονο δὲν ἔχω· εὐχαριστῶ τὴ μαμά καὶ περιμένω.... τὴν ἐκπληξη!) *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* (δεκτές·) *Ἡρωϊκὴν Θεσσαν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα·) *Ἕλληνα Νικητὴν* (πολὺ καλά!) *Θ. Δ. Θεοδοσίου* (δικαίωμά σου νὰ πάρῃς ψευδώνυμο·) *Σκλάβαν Βασίλισσαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· στὸ καλό, παιδί μου, καὶ περαστικά·) *Ταρζὰν* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ, συμμορφώθηκα·) *Ἑλένην Ν. Χατζηγιάννη, Ὀνειροπόλον* κ.λ. κτλ.

Ἄμλετ, Ὀρεστιάδα, Ι. Πετουνιάτην (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Νοεμβρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 27 Ἰανουαρίου.)

804. Δεξίγριφος

Μὲ μιὰ πρόθεση ἑνώνω
Βασιλέα τῶν Θηβῶν,
Καὶ μὲ τοῦτο φανερώνω
Δοξασμένον λυρικόν.

Ἀγριεμένος Ὠκεανὸς

805. Στοιχειόγριφος

Δύο σύμφωνα ἂν βάλῃς
Στὴν ἀρχὴ μιᾶς ἐποχῆς,
Ἀπ' αὐτὸ νερὸ θὰ βγάλῃς
Καὶ θὰ πιῇς νὰ δροσιστῇς.

Ζουλέϊκα

806. Μεταγραμματισμὸς

Περίεργο, παράδοξο
Φαινόμενο ἢ πράμμα...
Τοῦ παραδόξου τώρ' αὐτοῦ
Ἀλλάζει ἕνα γράμμα,
Καὶ κάποια πόλη κάνετε,
Ἑλλήνων ἀποικία
Ποτὲ στὴν Ἰταλία.

Δρύσος Χλόης

807. Αἴνιγμα

Ἂν καὶ εἶμαι τόσο μέγα,
Ποὺ στὸ σπίτι δὲν χωρῶ,
Καὶ στὸ σῶμα σου ὑπάρχω
Καὶ στὸν κόνωπα εἰσχωρῶ.

Γεώργιος Δανιόλος

808. Ζῆτα

+ + + + + + + = Κράτος τ. Εὐρ.
* * * * * + * = Θεὰ τιμωρός
* * * * + * * = Χώρα τῆς Ἑλλ.
* * * + * * * = Ζῶον φοριγγ.
* * + * * * * = Μήν.
* + * * * * * = Τραγικὴ βασίλ.
+ + + + + + + = Κριτὴς Ἑβρ.

Διαγωνίως ἐκ τῶν κάτω, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος

809-813. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, κάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πῖλος, καλός, δέσις, στόλος, ἀγρός.

Κυρὰ-Κυραλίνα

814. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

—Ἐ! Πίπη, Ὄλγα, Τάσο, τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ....;

— Ποία;

— Μὰ σᾶς εἶπα.

Συρανὼ

815. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Γίγαντα:

1, Βασιλοπούλα τῆς Τροίας· 2, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης· 2, Θεὰ ἐκ τῶν δώδεκα· 3, Βασίλισσα τῶν Θηβῶν· 5. Ἐξάρτυμα τῆς ἁμάξης· 6, Τύραννος τῆς Ἠλιδος· 7, Βασιλοπούλα τῆς Κερκύρας.

Ἀλίκη Ν. Δροσοπούλου

816. Φωνηεντόλιπον

* - θς - ν - ς

Ταρδίφ

817. Γρίφος

α ε
οὐ α α ε ε
οὐ σὺ γ' σμὲ τ νω
α α ε ε
α ε

Φωτεινὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

818-820. Cinéma-Rébus

1.— Βῆμα, βέλος.
2.—Ἐκλογή, περίπτωσις, κεκ-
3.— Πτῆσις, ὀστοῦν. [μηκώς.
Τρεῖς ἑλληνικαὶ πόλεις.

Γλυκὸ Χαμόγελο

821. Sans Consonnes

n - crt - smnt - c - q - n - dsr

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

Τέλος τοῦ 229ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

575. Ναπολέων (ν, ἀπό, λέων). — 576. Λέμβος - Λέσβος. — 577. Δράμα-Δράμα. — 578. Ὁ Ἀρκάδιος, ἡ Ἀρκαδία, τὸ Ἀρκάδιον. —579. Αἰθέρα (πΕΘΕΡΑ).—580. ΞΗΡΑΣΙΑ Η Υ Τ Γ Ο Ρ Υ Α Κ Ι Ο Ν Α Κ Α Α Σ Τ Ι Α Β Ω Ν Ι Ο Ω Τ Α Γ Ν Α Ν Τ Α 581-585. Διὰ τοῦ *Βόλος, Κρόνος, φόρος, νόμος, λόχος.*—586. ΘΜΚΡΤ (*Θυμοῦ Κράτει:* ὀσθμα, ΑΪΜών, ἄρΚτος, λάΡος, ἀσΤήρ.)— 587. Τὰ πάντα ρεῖ.— 588. *Εἶμαι Ἑπτανήσιος* (ει μ' ἑπτά, νησί, ὡς.)— 589. Soliman (sol, iman).—590. Le mieux est l'ennemi du bien.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΣΤ'—779)

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, στὴ γιορτή σου, στέλνω θερμὲς καρδιόβγαλτες εὐχές.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

(ΚΣΤ'—780)

Γενομένης τῆς κληρώσεως ἐκέρδησαν οἱ κάτωθι ἀριθμοί: 213, 98, 158. Δ/σις: Γερ. Ρεμέντζην, ρ. 1, Ἀθήνας.

Ξανθὴ Νεράϊδα

(ΚΣΤ'—781)

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ μου, γιὰ τὴ γιορτούλα σου δέξου ἐγκάρδιες εὐχὲς καὶ γλυκὰ φιλάκια ἀπὸ τὸ

ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ σου.

(ΚΣΤ'—782)

Αποτελέσματα τοῦ (ΚΣΤ' - 685) Διαγωνισμοῦ μου. Βραβεύονται: 1ον βραβεῖον, ΤΣΑΚΙΝΑ (φωτογραφικὴ μηχανή). 2ον, ΠΑΛΑΙΑΤΣΟΙ (Οἱ Ἄθλιοι τοῦ Οὐγκὼ 1-5.) 3ον, ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ (Οἱ Ἄθλιοι τοῦ Οὐγκὼ 1 - 5). 4ον, ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ (Δεύκωμα πολυτελείας τῶν 100 δραχμῶν). 5ον, ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ («Ροζίτα» χρυσοδεμένη). 6ον, ΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ (ἕνα ἐκλεκτὸ μυθιστόρημα). Οἱ βραβευθέντες ἂς στείλουν 5φραγκο ταχυδρομικά. Λοιποὺς ὁλόθερμα εὐχαριστῶ.

ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑΪΔΑ
ΜΑΡΙΚΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

(ΚΣΤ'—783)

ΕΝΕΚΑ μακρᾶς ἀσθενείας ἀναχωρήσασα, διακόπτω τὴν Διάπλασιν. Εὐχαριστῶ τὰ εὐγενικὰ Διαπλασόπουλα διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν τους. Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ ὑπὸ Φαίδρας.

Σκλάβα Βασίλισσα

(ΚΣΤ'—784)

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, δεχθῆτε τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς μου.

ΡΕΠΟΡΤΕΡ

(ΚΣΤ'—785)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΣΤ'-532). Βραβεύθησαν: Χρυσῆ Καρδιά, Ἰμογένη, Κρινόλευκη Νεράϊδα, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ. Στείλατε ταχυδρομικὰ δρ. 4.

Γλυκὸ Χαμόγελο
Ἀπόγονος Ἡρώων

(ΚΣΤ'—786)

Γουλλιέλμος Τ(ρι)έλλος=Βασ(θ)ίλης Σχοινᾶς. Πρίγκηψ = Τηλέμαχος Σίμογλου. Βιολάντη= Πόρναλης. Ἐδουάρδος =Ὀδυσσεὺς Σίμογλου. Ἀούσαα... ΚΗΠΟΙΕΣ

(ΚΣΤ'—787)

Βαλεντίνη=Κουροδκλη. Ἀτσιγγάνα, Ἀράπικο = Ἀμβροσιάδου. Πικρὴ Σκλαβιά=Ἀγαλίδου.

Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος

(ΚΣΤ'—788)

ΟΝΑΡΚΙΣΣΟΣ δηλώνει στάγαπητά Διαπλασόπουλα ὅτι δὲν ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά. Προτείναντας θερμὰ εὐχαριστεῖ.

(ΚΣΤ'—789)

Ταρζάν, Κόρη τοῦ Ταρζάν, Φωτιά, ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν δέχομαι. Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος, μετὰ μεγάλης χαρᾶς δέχομαι νὰ ἀλληλογραφήσουμε. Στείλατε στὴν Δ/σιν (ΚΣΤ'—579).

ΝΑΤ-ΠΙΓΚΕΡΤΟΝ

(ΚΣΤ'—790)

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ μου, σοῦ εὔχομαι χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.

ΜΠΕΜΠΙΤΣΑ ΣΩΤΗΛΗ

(ΚΣΤ'—791)

Ἐλλείψει ἀπαντήσεων Διαγωνισμοῦ Μ. Μυστικῶν (ΚΣΤ' — 622), τὸν ἀκυρώνω καὶ τὰ τετραδιάκια τὰ κρατῶ γιὰ μιὰ δόμηση τῆς Διαπλασιακῆς μας ζωῆς.

Μινέλλα

(Σημ. τ. Διαπλ. — Ἐν τοιούτῳ περιπτώσει δίκαιον εἶναι νὰ στείλῃς καὶ σὺ ἀπὸ ἕνα δικό σου τετραδιάκι στὸν καθένα).

(ΚΣΤ'—792)

Αφρισμένο Κῦμα, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Σκλάβα Βασίλισσα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Δόα Βρατσάνου, Φωκυλίδου 23, Ἀθῆναι.

Μινέλα

(ΚΣΤ'—793)

Γαλανὲ Οὐρανέ, φίλησέ μου τὸν Τραυματίαν τοῦ 1913 καὶ φυλάξου, γιατὶ σὲ ξέρω.

ΡΟΜΗΟΣ

(ΚΣΤ'—794)

Ἑλληνέπαι, Ἀέλεκα, Ζιγκομάρ, Ἀετιδεῦ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικὰ μέσον Διαπλάσεως.

ΡΟΜΗΟΣ

(ΚΣΤ'—795)

Ζιγκομάρ, γιὰ συμπάθεψε τὴ γλωσσίτσα σου, ποὺ ἐπειδὴ μὲ θάρρεψες κορτσάκι τὴν ἄπλωσες δυὸ πιθαμές. Ἂν ἀρχίσω τὸ χαστούκισμα σοῦ τὴ συμμαζεύω. Ζιγκομάρ, ἡ Σαχλαμάρη, μήπως σοῦστριψε;

Μαρίκα Δημητριάδου, μὴν ἐπαθες, κακομοίρα, χάριν μου. ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ